

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 11C/33/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215140
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Pribulová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2020:2116215140.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Zuzanou Pribulovou v právnej veci sporu žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00 175 480, Ludvika van Beethovena 26, 917 08 Trnava, ako správca vo vlastnom mene zastupujúci a konajúci na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpisné číslo XXXX na ulici O. XX-XX, J., zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 662 291, Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, Hodžova 119, 010 11 Žilina, zastúpená: SEDLAČKO a PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 27.06.2016, doručenou súdu dňa 30.06.2016, sa pôvodní žalobcovia - vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp.č. XXXX, J., domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť vydať im bezdôvodné obohatenie získané po zvýšení úrokového rozpätia do 15.06.2016 s príslušenstvom, a síce zaplatiť sumu 3.917,25 eura spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 3.917,25 eura od 24.06.2016 do zaplatenia, ako aj nahradiť im trovy konania.

2. Žaloba bola odôvodnená tým, že vlastníci bytov a žalovaná uzavreli dňa 07.09.2009 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/062/06 za podmienok úročenia podľa bodu 2.2.4 zmluvy, ktoré boli dohodnuté nasledovne: druh úrokovej sadzby revizibilná, základná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR, úrokové rozpätie 1,0% p.a., celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného BRIBOR + úrokové rozpätie 1,0 % p.a.. Žalovaná dňa 01.12.2011 adresovala žalobcovi Oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia, v ktorom informovala žalobcu, že v súlade s bodom 5.5 zmluvy sa mení dňom 15.12.2011 úrokové rozpätie na 2,50% p.a.. Žalovaná toto svoje oznámenie zaslala žalobcovi bez akéhokoľvek odôvodnenia, nevysvetlila, z akých dôvodov prijala takéto rozhodnutie. Dňa 27.01.2016 odoslali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovanej pri výkone bankových činností adresovanú Národnej banke Slovenska, v ktorej žiadali preskúmať postup žalovanej v dôsledku zmeny úrokovej sadzby na základe zmeny miery rizika klienta, a to na základe bodu 5.5 zmluvy, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Dňa 02.05.2016 doručila NBS právnenému zástupcovi žalobcov stanovisko, s ktorým sa žalobcovia v plnom rozsahu stotožňujú a majú za to, že postup žalovanej, ktorým zmenila úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta, je v rozpore s právnymi predpismi. Ustanovenie ods. 5.5 a 12.1.1.1. spotrebiteľskej zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky, preto sú neplatné. Žalobcovia poukazovali na rozhodnutia súdov v spotrebiteľských veciach. V súvislosti s čl. 5.5 zmluvy, na základe ktorého žalovaná zmenila žalobcom úrokovú sadzbu v dôsledku zmeny miery rizika klienta, žalobcovia

poukazovali na skutkovo totožné konanie vedené Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 7Co/563/2015. Žalovaná sa zvýšením úrokovej sadzby z 1,0 % na 2,50 % p.a. od 15.12.2011 bezdôvodne obohatila o rozdiel, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia a teda aj revizibilnej úrokovej sadzby, t.j. sumou 460,12 eura a sumou, ktorú žalobcovia žalovanej skutočne zaplatili po jej zvýšení, teda sumou 4.377,37 eura do 15.06.2016. Žalovaná sa bezdôvodne obohatila o rozdiel vo výške 3.917,25 eura. Uvedený výpočet je vykonaný na základe bodu 4.11.4 Obchodných podmienok žalovanej. Žalobcovia majú za to, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila a získala na základe svojvoľného konania majetkový prospech. Tento majetkový prospech získala bez právneho dôvodu resp. je plnením z neplatného právneho úkonu, preto je povinná predmet bezdôvodného obohatenia vydať. Žalobcovia vyzvali písomne výzvou zo dňa 15.06.2016 žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná v lehote stanovenej vo výzve bezdôvodné obohatenie žalobcom nevydala, preto odo dňa nasledujúceho, teda od 24.06.2016 je povinná zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne.

3. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila v tom zmysle, že namieta nedostatok právomoci súdu SR, keďže žalovaná ponúkla správcovi v čl. 15 ods. 15.11 zmluvy o úvere neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy a správca tento návrh prijal, keďže políčko v rozhodcovskej zmluve (s poučením, že ak dané políčko označí, platí, že neprijíma návrh rozhodcovskej zmluvy) neoznačil. Žalovaná tiež vzniesla námietku miestnej nepríslušnosti, keď má za to, že prejednávany prípad nie je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy, keď zmluva o termínovanom úvere je absolútnou obchodnoprávnou zmluvou, a to s prihliadnutím na účel právnej úpravy ochrany spotrebiteľa a obsah úverového vzťahu zmluvných strán. Zmluvu uzavrel správca bytového domu, ktorý sa špecializuje výhradne na správu bytových domov, preto nemožno hovoriť o slabšej strane a nerovnovážnom vzťahu zmluvných strán. Vlastníci neboli pri uzatváraní úverovej zmluvy slabšou stranou, ktorá má byť chránená pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Spotrebiteľská legislatíva vychádza z predpokladu neskúseného spotrebiteľa. Ak je v rámci kontraktáčného procesu ex lege zastúpený profesionálom, disponujúcim odbornou spôsobilosťou a kvalifikovaným statusom, stráca ochranný mechanizmus svoje opodstatnenie. Správca bytového domu je povinný dojednať v prospech vlastníkov najvýhodnejšie možné podmienky, aké sa dajú v čase a mieste objednania týchto tovarov a služieb dohodnúť. V opačnom prípade zodpovedá vlastníkom za škodu, ktorú im takouto činnosťou spôsobil. Žalovaná ďalej poukazovala na nedostatok splnomocnenia na zastupovanie v konaní, keďže pôvodnými žalobcami boli vlastníci, ktorí prostredníctvom správcu udelili splnomocnenie správcovi a ten splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní. Žalovaná má za to, že je nevyhnutné, aby každý zo žalobcov udelil advokátovi riadne splnomocnenie na zastupovanie v konaní. K veci samej žalovaná uviedla, že nejde o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, z ktorého dôvodu neprináleží súdu skúmať ani vysloviť eventuálnu neprijateľnosť dojednaných zmluvných podmienok. Peňažný nárok žalobcov vychádza z domnelého porušenia vybraných zmluvných ustanovení, ktoré nemožno posudzovať podľa predpisov upravujúcich poskytovanie spotrebiteľského úveru. Stanovisko NBS preto považuje za irelevantné a nemožno naň prihliadať. Žalovaná ďalej vzniesla námietku premlčania, keď žalovaná listom zo dňa 01.12.2012 oznámila správcovi, že v súlade s čl. 5 ods. 5.5 zmluvy o úvere sa s účinnosťou od 15.12.2011 mení úrokové rozpätie na 2,50% p.a. a celková úroková sadzba tak bude predstavovať hodnotu 6 mesačný EURIBOR + 2,50% p.a.. Nárok na zaplatenie peňažnej sumy zodpovedajúcej rozdielu, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia a sumou, ktorú žalobcovia žalovanej skutočne zaplatili po jej zvýšení, inkasovanej žalovanou v období od 15.12.2011 do 15.06.2014, označenej ako bezdôvodné obohatenie, je nedôvodný a premlčaný, keďže žaloba bola súdu doručená dňa 30.06.2016. Žalovaná pristúpila k zmene úrokovej sadzby na základe legitímneho právneho dôvodu, v súlade s čl. 5 ods. 5.5 zmluvy o úvere, pri zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospela v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. O tejto zmene žalovaná správcu informovala listom zo dňa 01.12.2011. V prípade sporu o skutočnom obsahu medzi nimi dojednaného ustanovenia je nevyhnutné interpretovať dotknutý článok zmluvy o úvere v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami. Na základe interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ a § 37 ods. 1 OZ možno podľa žalovanej uzavrieť, že zo znenia čl. 5 ods. 5.5 zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Záverom žalovaná navrhla, aby súd konanie pre nedostatok právomoci zastavil, resp. vec postúpil Okresnému súdu Žilina, resp. žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

4. V replike pôvodní žalobcovia ohľadom miestnej príslušnosti tunajšieho súdu poukazovali na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10NcC/1/2017 zo dňa 31.01.2017, ako aj na ustanovenie § 24a

zák.č. 129/2010 Z.z.. Žalobcovia ďalej poukazovali na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015, ktorý uznal konanie žalovanej v rozpore s platným právnym poriadkom. K rozhodcovskej doložke žalobcovia uviedli, že v čase uzatvárania úverovej zmluvy v Slovenskej republike neexistoval žiadny rozhodcovský súd s názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“. K námietke premlčania žalobcovia uviedli, že sa až doručením stanoviska NBS zo dňa 28.04.2016 dozvedeli, že žalovaná sa na ich úkor bezdôvodne obohacuje. Ak by súd uznal námietku premlčania žalovanej, došlo by k rozporu s dobrými mravmi, pretože žalobcovia ako spotrebitelia nemali v rokoch 2012, 2013, 2014 potrebné informácie k zisteniu, že konanie žalovanej spĺňa zákonný predpoklad naplnenia inštitútu bezdôvodného obohatenia. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 je podľa žalobcov dôvodná obava, že konanie žalovanej je systematicky premyslené a vykonávané nielen vo vzťahu k žalobcom, ale aj voči ostatným spotrebiteľom. Žalobcovia tiež poukazovali na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004, ktorý sa zaoberal uplatnením námietky premlčania v kontexte rozporu s dobrými mravmi. V súvislosti s čl. 5.5 zmluvy žalobcovia poukazovali na právoplatne skončené konanie vedené Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 7Co/563/2015, ktorý krajský súd na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že uvedené ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka a z toho titulu neplatnou. Účastníkom konania, a teda neúspešnou stranou, bola práve žalovaná. Ak bol raz dotknutý článok vyhlásený za neplatný, je podľa žalobcov neplatný en bloc aj v ostatných zmluvách. K výkladovým pravidlám žalobcovia uviedli, že predmetom konania nie je sporná neurčitost', vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku, ale neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

5. V rámci dupliky sa žalovaná vyjadrila, že v súlade s § 1 ods. 3 písm. r) ZoSÚ nemá poskytnutý úver charakter spotrebiteľského úveru. Nemožno súhlasiť so žalobcami, že ustanovenie § 24a ZoSÚ podporuje záver o spotrebiteľskom charaktere úverovej zmluvy. Práve naopak, vyňatie takéhoto úveru spod pôsobnosti ZoSÚ svedčí o tom, že zákonodarca nemal v úmysle poskytnúť úplný rozsah práv, ktorý tento zákon upravuje a poskytuje spotrebiteľom, čo podľa žalovanej súvisí predovšetkým s existenciou kvalifikovaného zastúpenia prostredníctvom správcu. Keďže však vlastníckymi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sú vo väčšine prípadov fyzické osoby, zákon im v rámci špeciálneho režimu ZoSÚ garantuje určitý rozsah oprávnení, čo však podľa žalovanej nič nemení na tom, že dotknutá zmluva o úvere nemá spotrebiteľský charakter. Odhliadnuc od uvedeného, § 24a ZoSÚ sa na daný právny vzťah neaplikuje, keďže zmluva o úvere bola uzavretá pred účinnosťou tohto ustanovenia. Žalovaná ďalej uviedla, že klientom žalovanej bol v čase uzavretia úverovej zmluvy správca a eventuálne, podľa charakteru záväzku, aj jednotliví vlastníci. Podľa žalovanej je absurdné, aby sa vykonával súdny prieskum neprijateľnosti zmluvných podmienok, dojednaných a realizovaných podnikateľom - správcou, ktorý bol spôsobilý vymieniť v rámci kontraktácie vhodné a akceptovateľné podmienky. Keďže pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy konal správca (kvalifikovaný subjekt podnikajúci v oblasti výkonu správy bytových domov), nie je splnená prinajmenšom jedna z kumulatívnych podmienok, aby sa mohlo jednať o spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaná k nedostatku právomoci všeobecného súdu uviedla, že zmena v názve rozhodujúceho orgánu ipso iure nespôsobuje neplatnosť rozhodcovskej doložky. Jazykovým výkladom textu rozhodcovskej zmluvy možno dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobcovia, resp. správca mal možnosť rozhodcovskú doložku odmietnuť. Prejavom jeho slobodnej vôle mohol založiť právomoc rozhodcovského súdu alebo určiť, že všetky spory z úverovej zmluvy medzi ním a bankou prejedná a rozhodne všeobecný súd. Podľa žalovanej žalobcovia boli uzročení s tým, že prípadné spory medzi nimi a bankou budú predložené na rozhodnutie rozhodcovskému súdu iba za predpokladu, že sami túto možnosť nevyúčia zaškrtnutím príslušného políčka v zmluve. Možnosť voľby bola podľa žalovanej jednoznačne vyjadrená a žalobcovia s tým boli uzročení. Táto skutočnosť vylučuje „formulárovosť“ rozhodcovskej doložky, ktorú by museli žalobcovia akceptovať en bloc.

6. Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/123/2018-318 zo dňa 27.05.2019 bolo vyhovené návrhu pôvodných žalobcov v 1. až 79. rade, aby do konania na ich miesto ako žalobca vstúpilo Bytové družstvo so sídlom v Trnave ako nový žalobca, a to s poukazom na skutočnosť, že prijatie novely zák. č. 283/2018 Z.z. účinnej od 01.11.2018, ktorou sa zmenil zák.č. 182/1993 Zb., spôsobilo vznik právnej skutočnosti, s ktorou zákon spája prechod práv na strane žalobcov na správcu, nakoľko aj v zmysle predkladacej správy k tejto novele zákona došlo k zmene zákonného režimu konania správcu a spoločenstva za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome v súdnych a iných konaniach.

7. Uznesením č.k. 11C/33/2017-332 zo dňa 26.07.2019 tunajší súd na návrh žalobcu vo výroku I. pripustil zmenu petitu žaloby s tým, že žalobca sa ďalej domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by bola žalovaná zaviazaná zaplatiť mu sumu 3.948,40 eura, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 3.917,25 eura od 24.06.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 31,15 eura odo dňa 28.06.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Zároveň vo výroku II. súd pripustil zmenu žaloby v zmysle doplnenia rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe tak, že žalobca tvrdí, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila za obdobie po zvýšení úrokovej sadzby do 15.06.2016 o sumu 3.917,25 eura a za obdobie od 16.06.2016 do 21.11.2016 o sumu 31,15 eura.

8. Zmena žaloby bola odôvodnená tým, že v dôsledku neustáleho narastania výšky bezdôvodného obohatenia žalovanou na úkor žalobcov (úverový vzťah aj naďalej pretrváva), je potrebné uplatniť nárok voči žalovanej za obdobie po podaní žaloby. Žalovaná sa zvýšením úrokovej sadzby z 1% na 2,50% p.a. od 16.06.2016 bezdôvodne obohatila o rozdiel, ktorý by pôvodní žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia a teda aj revizibilnej úrokovej sadzby, t.j. sumou 9,26 eura a sumou, ktorú žalovanej skutočne zaplatili po jej zvýšení, teda sumou 40,41 eura do 21.11.2016. Žalovaná sa bezdôvodne obohatila o rozdiel vo výške 31,15 eura. Uvedený výpočet je vykonaný na základe bodu 4.11.4 Obchodných podmienok žalovanej.

9. Žalovaná sa k zmenenej žalobe vyjadrila v tom zmysle, že vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, vzniknutému uhradením splátky zaplatenej žalobcom dňa 20.06.2016 v sume 7,33 eura, vznáša námietku premlčania. Žalobca si žalobou zo dňa 30.06.2016 uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo splátok zaplatených v období od 15.12.2011 do 15.06.2016. Návrhom na zmenu žaloby zo dňa 22.6.2016 si uplatňuje bezdôvodné obohatenie zo splátok uhradených od 16.06.2016 do 21.11.2016. Aj keď žalobca nešpecifikoval jednotlivé splátky, zmena žaloby sa má týkať sumy 31,15 eura, podľa čoho je v nej zahrnutá aj splátka uhradená 20.06.2016. Žalobca podal návrh na zmenu žaloby až po 20.06.2018, teda až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Preto je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z tejto splátky v súlade s § 107 ods. 1 OZ premlčaný. Žalovaná ďalej uviedla, že súd v spore rozhoduje o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 15.12.2011 do 15.06.2016 v sume 3.917,25 eura. Z výpočtu doručeného žalobcom vyplýva, že si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo vyššej sume, ako by mu patrila, a teda časť nároku nemá oporu v skutkovom stave ani v tvrdeniach žalobcu. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe vzniesla v časti nároku námietku premlčania, a to vo vzťahu k splátkam splatným od 15.12.2011 do 15.06.2014. Žalovaná je presvedčená o tom, že žalobca o zvýšení úrokového rozpätia vedel už pred začiatkom uplatňovania zvýšeného úrokového rozpätia, na základe listu zo dňa 01.12.2011. Nárok si však uplatnil žalobou až 30.06.2016. V súlade s § 107 ods. 1 OZ je tak premlčaný vo vzťahu k všetkým splátkam zaplateným od 15.12.2011 do 30.06.2014.

10. Žalobca ako dôkazy predložil Výzvu na úhradu pohľadávky-predžalobnú upomienku zo dňa 15.06.2016, fotokópiu doručky, Obchodné podmienky pre úvery právnickým osobám a fyzickým osobám podnikateľom, samosprávam a vlastníkom bytov a nebytových priestorov - Prima banka Slovensko, a.s. účinné od 1.4.2016, odpoveď NBS zo dňa 28.04.2015, Sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu Prima banky Slovensko a.s. zo dňa 18.01.2016, Úrokové sadzby ECB, Oznámenie o zmene úrokového rozpätia zo dňa 01.12.2011, Dodatok č. 1 k Zmluve o termínovanom úvere č. 06/062/06 zo dňa 07.09.2009, Výpis z LV č. XXXX pre k.ú. J. zo dňa 16.06.2016, Výpis z Obchodného registra, Zmluvu o výkone správy č. 38 zo dňa 24.06.2009, rozsudok KS v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016, výtlačok z internetovej stránky NBS, výtlačok z vyhľadávania v Zozname stálych rozhodcovských súdov, uznesenie NSSR sp.zn. 3Cdo 193/2014 zo dňa 06.06.2016, uznesenie NSSR sp.zn. 3Cdo 180/2008 zo dňa 15.10.2009, rozsudok OS Trnava č.k. 37C/201/2015-92 zo dňa 09.12.2015, rozsudok KS v Trnave sp.zn. 31Cob/75/2014 zo dňa 03.12.2015, uznesenie KS v Bratislave sp.zn. 8Co/613/2015 zo dňa 29.02.2016, export z výpisu z účtu, Výpočet bezdôvodného obohatenia, rozsudok KS v Žiline sp.zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016, Zvýšenie úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011 (2x), žiadosť o doloženie zo dňa 26.05.2014 s kópiou doručky, odpoveď Prima banka Slovensko a.s. zo dňa 24.06.2016, výňatok z odoslanej pošty, Žiadosť o vyjadrenie zo dňa 27.01.2015, e-mail zo dňa 24.02.2015, Žiadosť o zaslanie písomného stanoviska zo dňa 13.03.2015, list Prima banka Slovensko, a.s. zo dňa 16.04.2015, Zvýšenie úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011, tabuľku č.l. 426, Zápisnicu z pojednávania dňa 30.01.2019 vo veci sp.zn. 22Csp/86/2017, uznesenie ÚSSR č.k. III.ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020. Žalobca ďalej navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedkov U.. P. I., U.. Z. D. a U.. A. B..

11. Žalovaná ako dôkazy predložila uznesenie NSSR sp.zn. 3Cdo 80/2017 zo dňa 26.07.2018, Podací hárok, oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011. Žalovaná ďalej navrhla v konaní vypočuť ako svedka Ing. Františka Odkladala.

12. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a žalovanou, ako aj vylúchom navrhnutých svedkov, pričom z vykonaného dokazovania zistil súd nasledovný skutkový stav:

13. Z Dodatku č. 1 k Zmluve o termínovanom úvere č. 06/062/06 zo dňa 07.09.2009 (č.l. 39) vyplýva, že klient - vlastníci bytov v bytovom dome súp.č. XXXX na ul. O. XX-XX v J., zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (zastúpené U. L. F., prokuristom) a žalovaná ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a.s.) uzavreli dodatok k zmluve o úvere, ktorým sa znenie Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/062/06 zo dňa 21.12.2006 zrušilo a nahradilo novým, na základe ktorej zmenenej zmluvy sa žalovaná zaviazala poskytnúť klientovi úver vo výške 99.581,76 eura (3.000.000,- Sk) za účelom zateplenia bytového domu - strecha, obvodový plášť. Úročenie úveru bolo dojednané v odseku 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného EURIBOR plus úrokové rozpätie 1,0 % p.a.. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z listu Dexia banka Slovensko a.s. zo dňa 01.12.2011 (č.l. 38) adresovaného žalobcovi vyplýva, že ním banka oznamuje žalobcovi, že v súvislosti s bodom 5.5. úverovej zmluvy č. 06/062/06 pristúpila k zmene úrokového rozpätia na 2,5 % p.a., ktorá zmena bude realizovaná odo dňa 15.12.2011, s tým, že celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného EURIBORU + 2,50 % p.a..

14. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

15. Podľa § 489 OZ, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

16. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

17. Podľa § 502 ods. 1 OBZ, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

18. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku), na účely tohto zákona sa rozumie
a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,
b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

19. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku), zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

20. Podľa § 24a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v súčasnom znení), na úvery na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu,4a) ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú ustanovenia § 2, § 4 ods. 1 písm. a) až d), f) až n) a s), ods. 2 a ods. 7 až 15, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a), b), d), e), g), h), j) až o), s) a u), § 11 ods. 1, § 12, 19, 23 a 25a, pričom takíto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov4a) a veriteľ plní povinnosti voči týmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov;4a) to neplatí, ak ide o úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania podľa osobitného predpisu.36)

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. (2) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (3) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. (4)

22. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku), spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. (1) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. (2) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. (3)

23. Podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve.

24. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

25. Podľa § 53 ods. 12 OZ, neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

26. Podľa § 53a ods. 1 OZ (v znení účinnom od 01.03.2010), ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

27. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (1) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. (2)

28. Podľa § 8b ods. 1 veta prvá zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVB“) (v znení účinnom do 31.10.2018), správca je povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom.

29. Podľa § 9 ods. 7 ZoVB (v znení účinnom od 01.11.2018), spoločenstvo a správca sú povinní vykonávať správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

30. Podľa § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku), pri obstarávaní služieb a tovaru je správca povinný dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Správca je povinný riadiť sa rozhodnutím nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome o výbere dodávateľa.

31. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

32. Podľa § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

33. Pokiaľ ide o otázku oprávnenosti právneho zástupcu zastupovať pôvodných žalobcov pri podaní predmetnej žaloby, táto bola (po pôvodnom zastavení konania tunajším súdom) s kladným záverom vyriešená uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/123/2018-318 zo dňa 27.05.2019 vydanom v tomto konaní. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol právny názor, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, a síce že „povinnosť správcu konať pri výkone správy v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov a na ich účet a oprávnenie konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom znamená aj oprávnenie vykonávať pri správe domu všetky procesné práva v zmysle príslušného procesného predpisu (CSP) na úspešnú obranu práv a záujmov vlastníkov v dome. Z logického výkladu § 8b ods. 1 ZaVB (účinného ku dňu podania žaloby a vystavenia splnomocnenia) vyplýva, že správca v zásade zastupuje všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v súdnych konaniach, ide tak o priame zákonné zastúpenie vlastníkov správcom vyplývajúce zo zákona. Ustanovenie § 8b ods. 1 ZaVB vychádza z princípu priameho zastúpenia, pri ktorom zástupca vo vzťahu k tretej osobe uskutočňuje svoje vlastné vyhlásenie vôle, a to v mene a na účet zastúpeného (vlastníkov bytov a nebytových priestorov), v dôsledku čoho pri priamom zastúpení vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. V zmysle § 8b ods. 1 ZaVB aj zmluva o výkone správy v čl. III. obsahuje dojednanie o splnomocnení, podľa ktorej vlastníci bytov splnomocnili správcu konať pri správe domu za vlastníkov bytov v dome pred súdom, správu domu vykonávať samostatne v mene vlastníkov bytov v dome pri vymáhaní škody. Správca preto bol v prejednávanej veci ako priamy zákonný zástupca vlastníkov bytov v zmysle § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom do 31.10.2018 (vzhľadom na vyššie uvedený právny názor a s prihliadnutím k faktu, že vymáhanie pohľadávky z úverového záväzku patrí pod výkon správy bytového domu v zmysle čl. I zmluvy o výkone správy č. 38 zo dňa 24.6.2009, pretože vymáhanie pohľadávky vzniknutej z úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovaným za účelom získania úveru na rekonštrukciu bytového domu žalobcov, čo je možné predpokladať, v širšom slova zmysle súvisí so správou bytového domu žalobcov). Takéto splnomocnenie nevyklučuje ani § 89 CSP, pričom ide o právo dať sa v konaní zastupovať s určitou modifikáciou a správca, ako zákonný zástupca, má toto oprávnenie podľa § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom do 31.10.2018.“ Odvolací súd uzavrel, že splnomocnenie, ktoré ako splnomocniteľ vystavil zákonný zástupca žalobcov - správca domu, pre splnomocneného - právneho zástupcu, je z vyššie uvedených dôvodov možné považovať za udelené v súlade s právnymi predpismi.

34. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a vlastníci bytov v bytovom dome súp.č. XXXX na ul. O. XX-XX v J., v zastúpení žalobcom - správcom ako zákonným zástupcom, ako dlžníci, uzavreli dňa 07.09.2009 Dodatok č. 1 k Zmluve o termínovanom úvere č. 06/062/06 zo dňa 21.12.2006, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 99.581,76 eura (3.000.000,- Sk) za účelom zateplenia bytového domu. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná zvýšila od 15.12.2011 úrokové rozpätie z 1,0% p.a. na 2,50% p.a., a to podľa žalobcu na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať spolu sumu 3.948,40 eura, z toho suma 3.917,25 eura ako rozdiel medzi sumou 4.377,37 eura, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokového rozpätia od 15.12.2011 do 15.06.2016, a sumou 460,12 eura, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby a suma 31,15 eura ako rozdiel medzi sumou 40,41 eura, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby od 16.06.2016 do 21.11.2016, a sumou 9,26 eura, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle prehľadu splátok úveru na č.I. 330 spisu.

35. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o úvere) je správca povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriadiuje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome.

36. Pokiaľ ide o charakter uzavretého dodatku k zmluve o úvere, uzavrel ho správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia dodatku), ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 38 pre bytový dom O. v J.. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ). Žalovaná pri uzatváraní dodatku k zmluve o úvere vystupovala ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Daný úver pritom bol poskytnutý v súvislosti s vykonaním zateplenia na bytovom dome, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Hoci teda v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák.č. 258/2001 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (pozn. v súčasnosti uvedené vylučuje § 1 ods. 3 písm. r) zák.č. 129/2010 Z.z.), vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka.

37. Žalovaná v konaní namietala nedostatok právomoci súdov SR rozhodovať spor medzi stranami, a to s poukazom na rozhodcovskú doložku obsiahnutú v bode 15.11. dodatku k zmluve o termínovanom úvere. Súd mal za to, že je daná právomoc súdu konať v uvedenej veci, a to s prihliadnutím na to, že predmetnú rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Súd poukazuje na to, že rozhodcovský súd s uvedeným názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval (viď Základné informácie na č.I. 161), z ktorého dôvodu je uvedené dojednanie neurčité a nezrozumiteľné, a preto neplatné podľa § 37 ods. 1 OZ. Navyše, súd

tiež poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd, pričom dodávateľ sa môže účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu, iba ak vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie, čo preukázané nebolo. Vzhľadom na všetko uvedené dospel súd k záveru, že tu nie je prekážka konania spočívajúca v nedostatku jeho právomoci a spor prejednal.

38. Pokiaľ ide o miestnu príslušnosť tunajšieho súdu, táto bola daná ustanovením § 87 písm. f) zák.č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v znení účinnom do 30.06.2016), v zmysle ktorého popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom vlastníci bytov (ako žalobcovia v čase podania žaloby) sú spotrebiteľmi s trvalým pobytom v prevažnom rozsahu v obvode tunajšieho súdu. Na uvedenom nič nemení to, že v konaní sa neuplatňuje nárok na plnenie zo zmluvy, ale uplatňuje sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže tento nárok so spotrebiteľskou zmluvou nepochybne priamo súvisí. Zároveň súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 8NcC/3/2017-139 zo dňa 27.02.2017, ktorým bolo konštatované, že na prejednanie a rozhodnutie veci je miestne príslušným tunajší súd, ktorým rozhodnutím je tunajší súd viazaný (§ 43 ods. 2 veta posledná CSP).

39. K námietke o nedostatku právomoci súdu a k námietke miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu poukazuje súd aj na skutočnosť, že tu prejednávaná vec bola po vydaní pôvodného zastavujúceho uznesenia tunajším súdom predmetom odvolacieho konania. Odvolací súd pritom nepochybne skúmal procesné podmienky konania, ako aj miestnu príslušnosť tunajšieho súdu (§ 161 ods. 1, § 5 ods. 1, § 41 CSP), avšak nekonštatoval nedostatok právomoci alebo miestnej príslušnosti. Keďže žalovaná námietky vznesla už vo vyjadrení k žalobe, pričom odvolací súd nekonštatoval nedostatok právomoci alebo miestnej príslušnosti, možno mať za to, že aj odvolací súd dospel k záveru, že je daná právomoc súdu a miestna príslušnosť tunajšieho súdu.

40. Žalobca je povinný v žalobe uviesť také skutočnosti (skutkové tvrdenia), ktorými vymedzí skutok (skutkový dej), na základe ktorého si v spore uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu. Znamená to, že žalobca je povinný vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Obsah relevantných skutkových tvrdení, ktoré je žalobca povinný v spore tvrdiť, vychádza z hmotného práva, resp. z hypotézy hmotnoprávnej normy a tieto tvrdenia možno považovať za podstatné a rozhodujúce.

41. V tu prejednávanej veci žalobca svoj nárok uplatnený žalobou skutkovo vymedzil tak (a takto ho urobil predmetom posúdenia súdom), že ide o bezdôvodné obohatenie žalovanej získané na úkor vlastníkov bytov tým, že žalovaná zvýšila úrokové rozpätie na základe neplatného ustanovenia (bod 5.5. dodatku), ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okrem žaloby súd poukazuje na repliku zo dňa 05.04.2017 (č.l. 153), kde pôvodní žalobcovia výslovne uviedli, že podstatou sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaná obohatila na úkor pôvodných žalobcov ako spotrebiteľov v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. že predmetom konania je neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

42. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. dodatku, súd ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario). Zo znenia bodu 5.5. dodatku, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta. Uvedené znenie ustanovenia dodatku je tak s poukazom na jeho formuláciu podľa názoru súdu zrozumiteľné a určité. Pojem „miera rizika klienta“ sa pritom nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.8. dodatku, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. Zrozumiteľnosť a určitosť ustanovenia bodu 5.5. dodatku vyplýva aj z dokazovania výsluchom svedka U.. L. F. (č.l. 451 a nasl.), ktorý bol prokuristom žalobcu v čase uzatvorenia dodatku a dodatok, ako aj aj viaceré iné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu (v období od 05.08.1996 do 01.02.2014) podpísal. Z výpovede tohto svedka vyplýva, že v rámci kontraktačného procesu boli žalobcovi posielané návrhy zmlúv na pripomienkovanie, pričom dostal čas, aby sa vyjadril alebo ho podpísal, s tým, že buď sa podpíše alebo sa bude upravovať a ak boli v zmluve ustanovenia, ktoré považoval žalobca za neurčité, tieto sa upravovali. Svedok tiež uviedol, že vedel, že v zmluve bolo písané, že banka môže jednostranne meniť

maržu („v tej zmluve to tak bolo písané“). Z uvedeného vyplýva, že ohľadom dodatku prebehol riadny kontraktačný proces, po ktorom nezostalo žiadne ustanovenie zmluvy neurčité. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedkyne U. P. I. (č.l. 397), ktorá uviedla, že ona nemala vedomosť o tom, aké sú podmienky úročenia úverov, ale žalobca a tí ľudia, ktorí podpisovali úverové zmluvy v tej dobe, určite áno, alebo aspoň mali mať; človek by si mal prečítať, čo podpisuje. Zároveň súd poukazuje aj na vyjadrenie pôvodných žalobcov v replike zo dňa 05.04.2017 (č.l. 153), kde uviedli, že predmetom konania nie je sporná neurčitosť, vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku (a preto vyjadrenia žalovanej týkajúce sa výkladu právnych úkonov považujú za nadbytočné), ale predmetom konania je neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

43. Žalobca v konaní svoj nárok odôvodnil tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. dodatku, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na stanovisko Národnej banky Slovenska zo dňa 28.04.2015 (č.l. 17) a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/563/2015 zo dňa 10.02.2016 (č.l. 154). Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska (NBS), súd poukazuje na skutočnosť, že NBS sa v stanovisku (ktoré pre súd ani nie je záväzná) žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. dodatku, ale iba k bodu 12.1.1.1. dodatku (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednávanvej veci neprišlo. Pokiaľ ide o vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Žiline, uvedené rozhodnutie je na tu prejednávanú vec neaplikovateľné, keďže vychádza z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedenom konaní nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového fondu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcom; v uvedenom konaní bola posudzovaná zmluva o poskytnutí úveru s odkladacou podmienkou, do splnenia ktorej sa poskytnutý úver nepovažoval za hypotekárny, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v tu prejednávanvej veci, s iným počtom ustanovení. Navyiac, znenie bodov 4.6. a 5.5. ani nie je totožné, keďže je inak definovaná zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie dojednaní zmlúv nie je možné automaticky prihliadať na to, že Krajským súdom v Žiline bolo určené, že ustanovenie bodu 4.6. zmluvy o poskytnutí úveru č. 99/589/05 zo dňa 29.09.2005 je neprijateľnou podmienkou a je neplatné, t.j. nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ.

44. Žalobca v žalobe označil ustanovenia bodu 5.5. a bodu 12.1.1.1. dodatku za neprijateľné zmluvné podmienky, a preto neplatné. K bodu 12.1.1.1. dodatku súd uvádza, že na základe uvedeného ustanovenia nedošlo v tu prejednávanvej veci k zvýšeniu úrokového rozpätia, a preto je posudzovanie jeho prijateľnosti alebo neprijateľnosti ako zmluvnej podmienky nadbytočné, keďže aplikácia sankčnej úrokovej sadzby nie je predmetom tohto konania. Okrem toho, žalobca vo svojich ďalších podaniach (zo dňa 30.08.2019 a 29.11.2019) poukazoval na ustanovenie § 298 ods. 1 CSP (a teda aby súd aj bez návrhu vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky) práve a len vo vzťahu k bodu 5.5. dodatku.

45. Neprijateľná zmluvná podmienka je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané, keďže ustanovenie § 53 ods. 4 OZ obsahuje len ich demonštratívny výpočet. Zákon upravuje výnimku z uvedeného pravidla neprijateľnosti zmluvných podmienok, a sice, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde vtedy, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak bola neprijateľná podmienka individuálne dojednaná (§ 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah; pričom individuálne dojednanie preukazuje dodávateľ. Súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 12 OZ, v zmysle ktorého sa neprijateľnosť zmluvnej podmienky hodnotí so zreteľom na povahu služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy.

46. Ak by teda aj bola v spotrebiteľskej zmluve obsiahnutá taká podmienka, ktorá by svojim charakterom spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ale bola individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania toho, že zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná, nesie dodávateľ, v tomto prípade žalovaná. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedka U. L. F. (č.l. 451 a nasl.) mal súd za preukázané, že uzatváranie zmlúv so žalovanou prebiehalo takým

spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie, pričom dostal čas, aby sa vyjadril alebo ho podpísal, s tým, že buď sa podpíše alebo sa bude upravovať. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca (ktorý je odborne spôsobilou osobou) mal možnosť ovplyvniť obsah dodatku. Nie je pritom podstatné, že si boli znenia viacerých zmlúv podobné, čo je akceptovateľné, keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom (obnova bytového fondu toho-ktorého bytového domu). Rozhodujúce je, že kontrakčný proces prebehol medzi žalovanou ako bankou a žalobcom ako správcom, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy resp. dodatku zasiahnuť. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené dospel súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. dodatku) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Okrem toho súd poukazuje na skutočnosť, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Súd tiež dodáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Odhliadnuc od uvedeného, ustanovenie bodu 5.5. dodatku umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

47. Žalobca skutkovo vymedzil predmet konania tak, že namietal aplikáciu bodu 5.5. dodatku s odôvodnením, že ide o neplatné ustanovenie pre neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca tiež tvrdil (v replike na č.l. 152), že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až zo stanoviska NBS zo dňa 28.04.2016. Z uvedeného tvrdenia žalobcu potom nevyhnutne vyplýva, že do uvedeného dňa žalobca nepovažoval plnenie žalovanej vo forme zvýšeného úroku za neoprávnené.

48. V konaní pritom bolo z výsluchu svedka U. L. F. (č.l. 451), ktorý bol prokuristom žalobcu v období od 05.08.1996 do 01.02.2014 a oprávneným konať vo veciach týkajúcich sa úverových zmlúv, preukázané, že žalobca vedel o zvýšení úrokového rozpätia už v čase jeho zvýšenia, toto zvýšenie bolo predmetom rokovaní so žalovanou, pričom nakoniec žalobca zvýšenie úrokového rozpätia akceptoval (z výpovede svedka: tým, že sa úroky zvýšili, boli tam naťahovačky so žalovanou; bolo to konzultované s členom predstavenstva O. A.; žalovaná argumenty žalobcu neakceptovala, museli to nechať tak; zvýšenie úrokov považovali za nesprávne; boli také názory, že aby keď nesúhlasia s úrokmi, aby nesplácali úvery, ale s tým svedok nesúhlasil; v tej zmluve to tak bolo písané, že môže prísť k úprave, na základe toho neuspeli, keď to rozporovali). Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca, hoci najprv so zvýšením úrokového rozpätia nesúhlasil, nakoniec s prihliadnutím na ustanovenie zmluvy, ktoré takýto postup umožňovalo, zvýšenie úrokového rozpätia akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Bolo tak preukázané, že žalobca vedel o aplikácii bodu 5.5. dodatku od začiatku jeho použitia a voči tomuto postupu po rokovaní so žalovanou už nenamietal, hoci mal viacero možností riešiť situáciu inak (nesplácanie úveru alebo jeho splácanie len do výšky pôvodného úroku; predčasné splatenie úveru; prechod do inej banky; uplatnenie bodu 5.8. dodatku).

49. Súd dodáva, že čo sa týka oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. dodatku, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia. Zvýšenie úrokového rozpätia však bolo žalobcovi oznámené, a to Oznámením o zmene úrokového rozpätia zo dňa 01.12.2011 (č.l. 38), ktoré žalobca priložil k žalobe so skutkovým tvrdením v žalobe, že žalovaná toto oznámenie zaslala žalobcovi, ktoré skutkové tvrdenie žalovaná nepoprela. Žalovaná predložila tiež kópiu Podacieho hárku, z ktorého vyplýva, že dňa 01.12.2011 bola podaná na poštovú prepravu zásielka pre žalobcu. Podací hárkok samozrejme nie je dokladom o doručení, ale preukazuje odoslanie zásielky žalobcovi. Hoci podacia pečiatka nie je úplne čitateľná, je zrejmé, že sa na listine nachádza a nič z listiny nevzbudzuje pochybnosti o jej autenticite. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedka U. D. (rub č.l. 398), ktorý uviedol, že keď išlo o 10 prípadov, oznámenia išli v jednej obálke so sprievodným listom, čo vysvetľuje, prečo žalovaná preukazuje odoslanie viacerých oznámení jedným podacím hárkom (voči čomu namietal žalobca v podaní zo dňa 29.11.2019). Súdu sa pritom nejaví ako ťažko uveriteľné, že by zásielka s niekoľkými listami - oznámeniami bola v hodnote 1,- euro. Je bez významu, že žalobca nedisponuje údajom v knihe došlej pošty, že by čokoľvek bolo doručené od žalovanej v decembri 2011, ale rozhodujúce je, že spolu so žalobou uvedené oznámenie predložil, čo preukazuje, že mu doručené bolo. Súd mal za to, že v spojení s Podacím hárkom a

výpoveďou svedka U.. D. možno mať za preukázané, že list bol s prihladnutím na všeobecne známu dobu prepravy doručený správcovi najneskôr do jedného týždňa po jeho spísaní a odoslaní, t.j. v prvom týždni mesiaca december 2011. Predovšetkým súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený list bol priložený k žalobe, t.j. správcovi bol preukázateľne doručený, pričom v žalobe ani neskôr nebolo uvádzané žiadne skutkové tvrdenie o dátume jeho doručenia, preto možno vychádzať zo všeobecne známej doby prepravy poštových zásielok. Súd tiež poukazuje na výpoveď svedkyne U.. P. I. (rub č.l. 396), ktorá potvrdila, že našli v kancelárii k niektorým bytovým domom oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia. Ak žalobca neskôr v konaní začal spochybňovať doručenie mu oznámenia, súd považoval takýto postup za účelový, a to z dôvodu vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej. Svedok U.. D. zároveň potvrdil, že podpisy na oznámení o zmene úrokového rozpätia sú pravé. Pokiaľ ide o námietku neurčitosti uvedeného oznámenia vznesenú žalobcom, nie je zrejmé, od absencie akých zákonných náležitostí žalobca neurčitost' oznámenia odvodzoval. Okrem toho, zo svedeckej výpovede U.. D. (č.l. 398) vyplýva, že žalobca bol pred doručením listu o zmene úrokového rozpätia informovaný na osobnom rokovaní, ktoré sa konali maximálne mesiac pred zaslaním listu a až následne mu bol zaslaný list, a teda k oznámeniu zvýšenia úrokového rozpätia došlo aj ústne.

50. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. súd odkazuje na výpoveď svedka U.. D., ktorý uviedol (č.l. 398), že každý rok sa bytové domy prehodnocovali a mohla sa zmeniť marža, spracovávali to na základe analýz ako podnikateľskú klientelu, posudzovali finančné výkazy, výdavky bytového domu, tvorba fondu opráv, vek majiteľov, stúpajúcim vekom je riziko splácania väčšie, pokiaľ sa ekonomika nemení, roky sa to držalo, problém nastal finančnou krízou, čo znamenalo zvýšené riziko splácania úverov. Uvedené je v súlade so skutočnosťou, že je všeobecne známe, že v druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu resp. k poklesu ekonomického rastu (viď. napr. Výročná správa Európskej centrálnej banky za rok 2011 zverejnená na stránke <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/annrep/ar2011sk.pdf>) a nešlo o obdobie hospodárskeho rastu ako sa mylne domnieva žalobca. V uvedenom období sa pritom miera rizika dlžníkov zhoršila vo všeobecnosti a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Súd dodáva, že skutočnosť, že dodatok umožnil žalovanej zmenu úrokového rozpätia, nesúvisí so zmenou majiteľa spoločnosti žalovanej v roku 2011, ale s dojednaním bodu 5.5. v čase uzatvorenia dodatku v roku 2009. Čo sa týka spochybňovania výpovede svedka U.. D. žalobcom, predovšetkým súd poukazuje na to, že ide o svedka, ktorého výsluch navrhol práve žalobca. Z predloženej zápisnice z pojednávania dňa 30.01.2019 vo veci sp.zn. 22Csp/86/2017 (č.l. 427) pritom nevyplýva, že by svedok vypovedal v úplnom rozpore s tým, čo vypovedal v tomto konaní, keďže podľa zápisnice (str. 4) uviedol ako dôvod zvýšenia okrem porušenia klienta aj zníženie bonity, tak ako v tu prejednávanvej veci. Pokiaľ ide o tabuľku predloženú žalobcom (č.l. 426), súd uvádza, že je na rozhodnutí banky, pri ktorej zmluve uplatní článok umožňujúci jej zmenu úrokového rozpätia z dôvodu zmeny miery rizika klienta. Zároveň sú evidentné rozdiely medzi maržami pri jednotlivých zmluvách, pričom pri neskôr uzavretých zmluvách boli dohodnuté vyššie marže, z ktorého dôvodu zrejme nedošlo k ich prehodnoteniu; v prípade bytového domu 9. mája nešlo podľa čísiel o totožný bytový dom. V tu prejednávanvej veci teda došlo k zmene ratingu klienta, čím sa naplnil jeden z dôvodov, ktorý si strany ako dôvod jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednali v bode 5.5. dodatku. Zároveň je možné zvýšenie úrokového rozpätia považovať za adekvátne, a to vzhľadom na to, že ustanovenie bodu 12.1.1.1. (ktoré žalovaná neaplikovala) umožňuje za určitých podmienok zvýšenie úrokového rozpätia až do 10,41% p.a.. Bod 5.5. dodatku pritom ani nemá hornú hranicu zvýšenia, napriek tomu žalovaná úrokové rozpätie zvýšila iba na hodnotu 2,50% p.a., čo ani zďaleka nedosahuje úroveň možného zvýšenia dojednaného podľa bodu 12.1.1.1. dodatku. Súd dodáva, že nebolo preukázané, že by v čase zvýšenia úrokového rozpätia žalobca namietať neadekvátnosť zvýšenia.

51. Súd však opätovne zdôrazňuje, že žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovanej z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. dodatku, s tým, že do doručenia stanoviska NBS nevedel, že žalovaná nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok. Znamená to teda, že podľa tvrdenia žalobcu voči použitiu ustanovenia bodu 5.5. dodatku namietať až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovanej podľa dodatku. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca (ako je vyššie uvedené) o použití bodu 5.5. dodatku vedel a zmieril sa s jeho použitím, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietať až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu.

52. Je potrebné tiež poukázať na povinnosť žalobcu ako správcu v zmysle § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku), a sice pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Súd poukazuje na to, že žalobca je tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí predmetného dodatku v roku 2009, pričom žalobou podanou o cca 7 rokov neskôr namieta znenie dodatku, s ktorým v roku 2009 súhlasil a použitie bodu 5.5., ktoré v roku 2011 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednania dodatku pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti uloženej mu citovaným ustanovením. V súvislosti so zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpený žalobcom ako správcom, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, dodatku, ako aj pri rokovaniach o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku). Ak tak neurobil, je namieste otázka zodpovednosti za škodu, ktorú tým prípadne vlastníkom bytov a nebytových domov spôsobil.

53. Keďže vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné považovať bod 5.5. dodatku za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné dospieť k záveru, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd žalobu vo výroku I. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, keďže žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala.

54. Súd ešte dodáva, že ak sa žalobca v podaniach zo dňa 30.08.2019 a 29.11.2019 domáhal aplikácie § 298 ods. 1 CSP, nešlo podľa názvu podaní ani podľa ich obsahu o návrh na pripustenie zmeny petitu (ako napr. na č.l. 269), keď žalobca poukazoval na možnosť, že súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Keďže však dospel súd k záveru, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 5.5. dodatku nejde, nevyslovil jej neplatnosť.

55. Okrem vyššie uvedeného, dôvodom pre zamietnutie žaloby je aj jej nepreskúmateľnosť, keďže žalobca sa po zmene žaloby domáhal zaplatenia sumy 3.948,40 eura s úrokom z omeškania, s tým, že žalovaná sa mala bezdôvodne obohatiť za obdobie od 15.12.2011 do 15.06.2016 o sumu 3.917,25 eura a za obdobie od 16.06.2016 do 21.11.2016 o sumu 31,15 eura, čo však nezodpovedá Výpočtu bezdôvodného obohatenia (č.l. 330), keďže súčet žalobcom uvádzaných súm za obdobie od 15.12.2011 do 15.06.2016 je 2.030,95 eura (rozdiel oproti žalovanej sume je 1.886,30 eura) a súčet žalobcom uvádzaných súm za obdobie od 16.06.2016 do 21.11.2016 je 25,54 eura (rozdiel oproti žalovanej sume je 5,61 eura). Napriek tomu, že žalovaná uvedené rozpory namietala a súd konštatoval spornosť výšky prípadného bezdôvodného obohatenia, uvedené rozdiely žalobca v priebehu konania nevysvetlil. Nebolo pritom namieste vyzývať žalovanú na prepočet jednotlivých splátok (ako to žiadal žalobca v podaní zo dňa 30.08.2019), keďže žalovaná voči výpočtu rozdielu medzi úrokom ktorý bol uhradený a úrokom ktorý by bol uhradený pri pôvodnom úrokovom rozpätí, nenamietala. Nepreskúmateľnosť však je daná tým, že žalobca nevysvetlil, ako vznikli rozdiely medzi sumami, ktoré za uvedené obdobia požaduje v zmysle zmenenej žaloby a sumami, ktoré rozpisal vo Výpočte bezdôvodného obohatenia.

56. Keďže súd dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne neobohatila, bolo by nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania, keďže žalobcovi, resp. vlastníkom bytov voči žalovanej žiadny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nevznikol. Súd k tomu uvádza len toľko, že v konaní sa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal byť úver preplatený na úroku, a tak mali byť poskytnuté žalovanej finančné prostriedky, na ktoré táto nemala podľa žalobcu nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ. Keďže žaloba bola podaná dňa 30.06.2016, premlčané by boli všetky plnenia urobené viac ako 3 roky pred podaním žaloby, t.j. v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. V prejednávanej veci by pritom nebolo možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť, keď zvýšenie úrokového rozpätia malo základ priamo v zmluve. Podporne súd poukazuje najmä na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020, ale aj na jeho rozsudky č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, č.k. 9Co/284/2017-86 zo dňa 27.03.2018, č.k. 9Co/199/2018-114 zo dňa 26.03.2019. Pokiaľ ide o výpoveď svedka U.. B., tento svedok vypovedal o okolnostiach, ktoré sa týkali iného zmluvného vzťahu, súvisiaceho s iným bytovým domom a zároveň svedok vyjadroval vlastný subjektívny názor na zvýšenie úrokového rozpätia, a preto ani z jeho výpovede

nebolo možné mať za preukázaný úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť v konkrétnom právnom vzťahu žalobcu a žalovanej v tu prejednávanej veci. V konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovanej išlo o sústavnú činnosť, ktorá vedome smeruje k bezdôvodnému obohateniu, ale bolo preukázané, že išlo o postup v zmysle ustanovenia úverovej zmluvy z dôvodu zvýšenia miery rizika klienta. V prípade subjektívnej premlčacej doby by bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť preukázanú výpoveďami svedkov U.. F. a U.. D., a síce, že žalobca o zvýšení úrokového rozpätia vedel už od počiatku. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, pričom neboli preukázané žiadne také individuálne okolnosti prípadu, ktoré by umožňovali na námietku premlčania neprihliadnuť. Tieto okolnosti musia byť pritom naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004).

57. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

60. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

61. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovanej voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

62. Civilné sporové konanie je v zásade spojené so zásadou zodpovednosti strany sporu za výsledok konania, ktorá je vyjadrená aj v ustanovení § 255 CSP. Aj v prípade plného úspechu niektorej zo strán však musí súd skúmať, či nie sú dané dôvody na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať úspešnej strane nárok na náhradu trov konania celkom alebo sčasti. Uplatnenie tohto ustanovenia je možné len z výnimočných dôvodov, ktorá výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu, pričom ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP však v konaní žalobcom neboli tvrdené a súd ich sám nezistil. Takýmto dôvodom pritom nemôže byť skutočnosť, že na strane neúspešného v konaní ide o správcu zastupujúceho spotrebiteľov. Súd po posúdení všetkých okolností konkrétnej veci, dospel k záveru, že tu nie sú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by bolo potrebné žalovanej náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať.

63. O výške náhrady trov konania žalovanej bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.